

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940216928/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

disse samme Menneskers hele Liv som oftest i en eneste Usandhed; det Hele gaaer ud paa at være noget Andet end de ere. – See, naar Folk kalde Liv, hvad jeg kalder Død, Egoisme hvad jeg kalder Selvfornægtelse, Sandhed hvad jeg kalder Løgn – har jeg da Uret i at antage, at enten de eller jeg staaer paa Hovedet? Da jeg nu, et af to, bedre kan finde mig i naturlig Indbildskhed, end i paatagen Beskedenhed, siger jeg reentud, at jeg ikke troer, det er mig.

Der er et af Grimms Eventyr, som voldte mig megen Ærgrelse da jeg var lille, fordi jeg ingen Mening kunde finde deri. Jeg vil fortælle Dig det i al Korthed.

Der var engang en Mand, som fik Djævelen til at staae Fadder til hans Søn. Da nu Drengen var voksen, skulde han aflægge sin Gudfader et Besøg, og gik i denne Hensigt til hans Huus. Da han kom ind i Porten, saae han en Feiekost og en Rive, som sloges. Han blev noget forundret, men spurgte dog, om det var der, Hr. Gudfaer boede. »En Trappe høiere,« sagde de. Da han kom en Trappe op, saae han et Fad med Dødningshoveder staae udenfor Døren. Nu blev han angst, men fattede sig dog, og spurgte, om Hr. Gudfaer boede der. »En Trappe høiere,« var Svaret. Saaledes bliver han bestandig viist høiere op, og seer mange Ting i samme Stil. Endelig kom han til den rigtige Dør og bankede paa; men der blev ikke lukket op. Da saae han ind gjennem Nøglehullet, og fik Øie paa Hr. Gudfaer, som laae i en Seng og havde to store Horn i Panden. I dødelig Angst vilde han løbe derfra, men blev kaldt tilbage af Gudfæren, der nu saae ud som enhver anden gammel Mand. »Hvorfor løber Du?« spurgte han, »vilde Du ikke besøge mig?« – Jo, svarede Manden, men jeg har soet de forunderligste Ting i dit Huus. – »Hvad saae Du da?« – Først stod der en Feiekost og en Rive og sloges i Porten. – »Din Nar! Det var jo min Karl og Pige, som skjændtes!« – Ja saa! Men da jeg kom høiere op, saae jeg et Fad med Dødningshoveder staae paa Trappen. – »Hvor vil Du hen? Det var Kaalhoveder, jeg skal have til Middag!« – Endelig sagde Manden: Men da jeg saae ind gjennem Nøglehullet, laae Hr. Gudfaer i en Seng med to store Horn i Panden! – »Ei, det er ikke sandt!«

Er det ikke en prægtig Historie? Hr. Gudfaer er, som sagt, Djævelen, der lægger Beslag paa os, før vi kunne protestere. Hans Huus, hvor Alt gaaer saa forunderligt til, er Verden. De Fleste komme der-